

De mensch die in lijden en sterven zich overgeeft
aan Gods H. Wil, zal in vrede rusten.

Het leven! een rook... een damp! Wie van ons kan er de ijdelheid van beseffen? Over eenige dagen nog, was ik frisch en gezond, ik leefde gelukkig bij mijn teerbeminte echtgenoot; ons lief engeltje van ons kind was onze liefde, onze vreugde, ons genot; de toekomst lachte ons tegen, onze goede ouders hadden den strijd om leven voor ons gestreden; het plan van aardsch geluk was in onze handen, edoch... aardsch geluk helaas! ik word ziek... als een bloem des velds word mijn leven geknakt en de onverbiddelijke dood ontrukkt mij als met geweld aan de innige liefde van mijn teerbeminden man, aan de engelachtige streelingen van mijn lief kindje, aan de genegene bekommernissen mijner oude moeder, aan de vriendschap mijns broeders, van mijne familie en kennissen.... O God, waarom is de slag zoo hard en het onherstelbaar verlies zoo groot... doch „uw Wil geschiede op aarde als in den Hemel!” Vaarwel, teerbeminte echtgenoot, vaarwel zoet-lief engeltje... uw papa zal voortaan voor u zorgen en u later vertellen hoe innig lief ik u had. Vaarwel, gij al mijne lievelingen, ik zal u voortaan in den Hemel beminnen gelijk ik u op aarde beminte, bidt gij voor mijne zielerust...

Een kind van Maria zal niet verloren gaan. H. Bon.

Zij was goed en zachtaardig van inborst, minzaam en genegen voor iedereen, medelijdend met de noodlijdenden, gansch verkleefd aan haar huisgezin en hare familie. Zij beminte God en de menschen, daarom zal hare gedachtenis voortleven en God zal haar beloonen.

Zoet Hert van Maria, wees mijn heil! 300 d. af.

R. I. P.